

Přichozí Hráči

Vladimír Poklop

*Andree, a také Monice a Adélce
za jejich podporu*

Příchozí

Kniha šestá – **Hráči**

Vladimír Poklop

nakladatelství

České Budějovice, 2022

Příchozí

Kniha šestá – Hráči

© Vladimír Poklop, 2022

Ilustrace © Eliška Estmbul, 2022

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této knihy nesmí být reprodukována, skladována ve vyhledávacím systému nebo předávána v jakékoli formě nebo jakýmkoli prostředkem elektronickým, mechanickým, fotokopírováním, nahráváním nebo jinak bez předchozího svolení vydavatele.

První vydání, 2022

Vydalo nakladatelství KOPP,

Šumavská 3, 370 01 České Budějovice,

tel.: 386 460 474, 773 780 628

e-mail: knihy@kopp.cz;

Internet: www.kopp.cz

ISBN 978-80-7232-546-7 (print)

ISBN 978-80-7232-598-6 (pdf)

ISBN 978-80-7232-599-3 (ePub)

ISBN 978-80-7232-600-6 (mobi)

Kniha šestá – Hráči

Kapitola první – Průnik do Atlantidy

Slunce. Toho si tu bude moci dosyta užívat. Dobré místo pro odpočinek. Nebo spíše pro jeho druhé zaměstnání. Bude sedávat na terase pod pergolou s výhledem na skalnatou zátoku pod sebou, spadající prudce svými úbočími k mořské hladině a stejně strmě klesající do hlubiny pod ní. Při té představě se trochu otrásl. Vodu neměl rád a hlubokou a temnou už vůbec ne. Stačí ta v bazénu.

Přesto, ideální místo. Celá zátoka je jeho a je izolována od ostatní části ostrova. Nikdo nezvaný sem nezavítá a nemusí si tu dělat starosti s odposloucháváním nebo sledováním.

Napil se ze sklenky a stočil hlavu, aby mohl sledovat muže stoupajícího po kamenném chodníku od přístaviště. On i jeho ostatní zpravodajci si budou muset zvyknout na tuto změnu. Bude pro ně znamenat více cestování. Stejně jako pro něj. Informace, které potřebuje, se předávají ústně. Zrovna takhle s tím ale jistě nebude mít problém. Vykračuje si rychle a svěže. Odpolední horko mu viditelně nevádí. Za chvíli projde brankou a bude tu.

Přivřel oči a uvolnil se. Byl unavený. Poslední týdny byly intenzivní a zanechaly na něm svoji stopu. Soustředí se nyní více na analytickou stránku svých povinností. Koordinátor rozhraní. Netuší, kdo vymyslel tak nesmyslný název pro funkci, kterou zastává. Spíše je rozhodčím. To by bylo přesnější označení. Jenže ne tak vzletné. A ne tak nesrozumitelné. V tom je výhoda stávajícího označení. Nikdo nezasvěcený podle něj nemůže pochopit, co má na starosti.

Uslyšel kroky a otevřel oči. Návštěvník byl tu. Mladší muž nepočkal na vyzvání. Posadil se do proutěného křesla po jeho boku a nalil si ze džbánu limonádu.

„Nesu novinky,“ oznámil mu, když se napil.

„Jak se ti líbí nová kancelář?“

„Líbí. Izolované místo. Hezký výhled. A ten bazén vypadá lákavě. Příjemné prostředí,“ pochlvil mu jeho nové sídlo.

„Bude se tu dobře přemýšlet. Tak co je u tebe nového?“ přešel k věci.

„Poslední měsíc byl dost dramatický. Na osoby našeho zájmu byl zosnován atentát, jak víš. Přežily útok. Všechny tři,“ oznámil mu.

„To není až tak velké překvapení. Neměly by se dát jen tak zabít.“

„Voznilovi měli ovšem smůlu. Byli v autě se svým synem, když na ně zaútočila helikoptéra. Oni nepřežili,“ dodal zpravodajec.

„Ano, vím. To je zlá zpráva,“ souhlasil.

„Bohužel. A není jediná. Nakzsinski je mrtvá a její vnučka rovněž. A zdá se, že to byly ony, které stály za útoky.“

„To je mi přece známo,“ rozhodl se napomenout svého zpravodajce. „Byla to se vsí pravděpodobností Laura. Jejich rod ostatně už vyčerpal svůj potenciál. Byl na ústupu. Poslední desítky let byla u Pamětníků situace až příliš statická. Nyní tam můžeme očekávat zajímavé posuny. Zřejmě se tam nasune někdo ze Spojených států, když ztratili prostředníka. Máš ověřeno, kdo je zabil?“

„Zdá se, že madam Marek. U Laury nevíme. Byla zabita o dva týdny později. Je několik variant.“

„Podle mého názoru to byla Irena.“

„Jedna z možností. Zásadní zprávou ovšem je, že naše vydařená trojice objevila Zónu a přesunula se tam. Včetně té malé,“ pokračoval jeho návštěvník.

„Cože? Oni sami ji objevili? Jak je to možné?“ zarazil se.

„Podařilo se jim vypátrat Ingeborg a přesvědčili ji, aby je tam vzala.“

„Vida. Naše známá neznámá. Jak se k ní dokázali dostat? Neuvěřitelné.“

„Jsou příliš samostatní a mimo kontrolu. Nejsme schopni předvídat jejich jednání. Řešíme pouze následky,“ přisvědčil zpravodajec.

„S tím souhlasím. Kde jsou nyní? V Zóně?“

„Irena a ta malá se vrátily zpět, ale po několika dnech se opět přesunuly do Zóny. Nyní jsou všichni tam,“ zazněla odpověď.

„Nenastaly s jejich příchodem nějaké problémy?“ zajímalo ho.

„Konflikt kvůli té malé. Ajelové jim ji chtěli zřejmě odebrat. Ingeborg je zastavila.“

„Ta malá se jmenuje Růženka. Tak jí tak říkej,“ napomenul ho.

„Podle mého názoru jsme o vliv nad nimi definitivně přišli. Došli se mimo naši kontrolu,“ nereagoval na jeho výtku návštěvník.

„Dospěli a osamostatnili se. Dříve, než jsme mohli očekávat. Malá fluktuace oproti obvyklému vývoji.“

„Nesouhlasím. Něco je jinak. Odlišují se od všech jiných mutantů, které známe.“

„Jak konkrétně?“

„Nevím. Nedovedu to identifikovat. Jen pocít,“ zazněla odpověď. Udiveně k němu stočil hlavu.

„My přece nemáme city,“ odvětil.

» » »

„Kdepak. Marná snaha. Nemáš šanci. Ta ti ji nedá,“ tipovala.

Růža seděla na židli s batohem před sebou. Objímala ho oběma rukama a nepřátelsky hleděla na Šankara.

„Tak mi ji alespoň ukaž,“ požádal.

„Ukaž mu ji. Neboj se. On ti ji nevezme,“ rozhodla se vstoupit do patové situace.

„Ale jen ukážu,“ ustoupila Růženka.

Rozepnula batoh a oběma rukama z něj vytáhla helmici. Vydvihla ji nad hlavu a zapřela ji o zátylek a o čelo. Šankar se na své židli předklonil.

„Musí to být opravdu ona,“ vydechl a narovnal se.

„Takže popis místa byl součástí odkazu Eset?“ ujistil se.

„Ano. Hledala jsem to místo v Egyptě. Dokonce jsem vylezla i na sfingu. Se vstupem do Neutrální zóny jsem pochopila, že jsem hledala na špatných místech. Napadlo mě, že ji musela ukrýt někde poblíž své pevnosti. Proto jsem se tam chtěla podívat. Když jsem uviděla tu skálu, bylo mi jasné, že jsem na správném místě,“ potvrdila.

„Grip nevlastníš. Tak jak jsi dokázala určit, kde se nachází?“

„Podle popisu jsem určila přibližné místo. Skálu jsem proskenovala a našla ji.“

„Bez gripu?“

„Na tohle ho nepotřebuji.“

„U nás jistě ne, ale tady? I když, proč ne. Pouze to znamená, že jsi na úrovni svých kamarádů,“ zauvažoval Šankar.

„To jsem,“ přisvědčila.

„Cestou zpět jste jistě přemýšleli, jak s ní naložit. Jaké máte návrhy?“ přelétl pohledem po jejich skupině.

„Vyměníme ji za Elizabeth,“ řekl Alan.

„Aha. To není špatný nápad. I když...“, Šankar se odmlčel.

„Ale ano. Můžeme to zkusit. Tu helmici odsud stejně těžko dostaneme. Otázkou je, jak zareagují. Jak je pro ně cenná. Je to jen historická relikvie nebo je něco víc? Uvidíme. Zajímavý pokus,“ souhlasil po chvílce přemýšlení.

„Ajelové se už vrátili, jak jsem si všimla,“ řekla Kalabé.

„Ano, nebudeme setkání odkládat. Pro Liz je to stále více stresující. Vyvolám schůzku. Já a Minamoto.“

„A já,“ ozvala se.

„Myslím, že tvoje přítomnost pro ně není akceptovatelná,“ namítl Šankar.

„V tom případě budou muset změnit názor,“ řekla.

„To nepůjde. Pokud budete chtít mít na schůzce zástupce vaší, řekněme skupiny, vezmu Alana.“

„Půjdu já. To není diskuze. Prostě to tak bude. Jinak je zkontaktuji přímo. Bez prostředníka,“ přitvrdila.

„Já tu korunu nikomu nedám,“ ozvala se Růženka, pěchující helmici zpět do batohu.

„Není tvoje, kočko. Nenašla jsi ji. A není ani moje. Je z pohádky a my ji do té pohádky chceme vrátit,“ připomenula Růžence.

Růženka ji za její slova obdařila nehezským obličejíkem.

„Není to hračka a závisí na ní možná život jedné paní. Je pro tebe důležitější než život člověka?“ přidal se Marek.

„Znám ji?“ zeptala se Růženka.

„Slyšela jsi. Jde o Elizabeth. Tu, kterou vězní u chertů,“ řekla.

„Aha,“ řekla neurčitým tónem a umístila batoh s helmici opět na svých kolenou.

„Bestie neskutečná,“ pomyslela si. Popošla k ní, klekla si na jedno koleno a sklonila se k její hlavě.

„Ještě ji uvidíš. Slibuji,“ šeptla jí do ucha.

„Opravdu?“ podívala se na ní Růženka.

„Už jsem ti někdy lhala?“

„Tak jo. Ale dám ji jenom tobě,“ souhlasila zjevně nerada Růža.

Irena od ní převzala batoh a hodila si ho ihned pro jistotu na záda.

„Vidíš, musím jít já. Nikdo jiný nemá potřebnou důvěru,“ prohodila k Šankarovi.

Ten ji poctil zkoumavým pohledem.

„Sjednám schůzku. Ajeľum oznámím, že přijdu já a Minamoto, jakožto náš formální zástupce. Nebudu jim říkat o tobě. Ty přijdeš bez ohlášení,“ řekl.

„Vrátíš se ještě?“ ujistila se.

„Dohodnu schůzku, vrátím se a půjdeme odsud spolu. Minamoto je v pyramidě,“ přisvědčil Šankar.

„Dobře, počkáme tu,“ souhlasila.

„Proč se tam tak cpeš?“ zeptal se Marek, hned jak Šankar odkráčel dolů po schodišti.

„Chci být u toho. Našla jsem ji, tak mám na to morální nárok,“ utrousila.

Alan neřekl na rozdíl od Marka nic, ale zřetelně z něj cítila nesoouhlas a podezření.

„Naštěstí nemůžu určit, co mám za lubem. Mohl by to uhádnout, ale on nerad hádá. To s Markem bude větší potíř,“ pomyslela si.

Nezklamal ji.

„Doufám, že víš, co děláš,“ poznamenal.

„Došlo mu to, ale neshodí mě,“ pochopila.

„Co uděláme, pokud Elizabeth opravdu propustí?“ nadhodil Alan.

„To je na Šankarovi. Podle mého ji bude chtít odsud co nejrychleji dostat. Nepředá jim korunu, dokud nebude v bezpečí u nás,“ řekla Kalabé.

„V takovém případě budu odsud chtít dostat Růženku. Vráťím se spolu s ní zpátky,“ řekl Marek.

„Já nikam nepůjdu. Zůstanu tady s Irenou,“ odmítla jeho plán Růženka.

„Nevíme, jak zareagují. Možná je pro ně méně důležitá, než tajemství, které zná Elizabeth. Třeba výměnu odmítnou. Nebo nebudou chtít přistoupit na dohodu a pokusí se helmici získat násilím. Mohou zablokovat náš výstup. Měli byste jít hned,“ navrhla.

„Chceš nás odsud dostat? Proč?“ ozval se Alan.

„Protože si nejsem jistá jejich reakcí. Lidskou psychologii znám, ajelskou ne,“ odpověděla.

„Velká Irena zase zvládne všechno?“ zeptal se jízlivě.

„Chci vás jen ochránit před možnými následky mého rozhodnutí.“

„To je naše společné rozhodnutí, ne tvoje,“ opravil ji Marek.

„Jenže já vás do toho všeho zatáhla,“ namítla.

„No, kdybychom se vraceli zpátky až k prvopočátku, tak bys z toho vycházela spíše jako oběť,“ řekl Marek.

„Otec zakladatel promluvil,“ usmál se Alan.

„Kalabé, ty jsi taková moudrá, co myslíš?“ obrátil se k ní Marek.

„Ajelové budou chtít korunu. Elizabeth propustí,“ sdělila jim svůj názor.

„Zůstaneme tady do konce vašeho rozhovoru. Podle jeho výsledku se rozhodneme,“ řekl Marek.

„Budeš v každém případě potřebovat naši podporu,“ přidal se Alan.

„Tak jo,“ souhlasila.

„Šankar se vrací. To byla krátká schůzka,“ sdělila jim Kalabé od okna.

„To tedy opravdu byla,“ pomyslela si.

Šankara sledovala během jejich hovoru. Na vrchního ajela narazil hned v přízemí pyramidy, když scházel ze schodů. Stačilo několik vět a ajel se vrátil zpět do patra. I ona zamířila ke schodišti.

„Buďte ve střehu. Jak zjistí, co mu chceme říct, bude informovat telepaticky ostatní. Mohou podniknout nějaká opatření dříve, než skončíme jednání,“ upozornila je.

„Půjdem k chertům. Ať jsme poblíž Elizabeth,“ řekl Alan.

„Jo, dobrý nápad,“ pochválila ho a seběhla ze schodů.

„Ani jsem se nerozloučila. Utíkám od nich jako zlodějka. To je mým špatným svědomím. Musí to se mnou ještě chvíli vydržet,“ pomyslela si.

Šankara zastihla u vstupu do domu.

„Jdeme?“ zeptala se.

„Souhlasí se schůzkou. Řekl jsem mu, že u nás na Zemi nastala mimořádná situace a já ho o ní chci informovat. Víc neví. Takže pojďme,“ odpověděl.

„Bude u toho i Minamoto?“

„Vždy dodržujeme protokol, takže bude přítomen. My jsme přísedící, ovšem mluvit budu já. Minamoto neví nic.“

„Moji kamarádi se přesunou k chertům,“ sdělila mu.

„Šachovnice je rozestavena, partie může začít,“ řekl.

Vešli do pyramidy a vystoupali ke vstupu do jednací místnosti. Dark na stráži u dveří na její přítomnost nereagoval a ustoupil stranou, aby jim uvolnil vstup. Šankar otevřel a vstoupil jako první. Protáhla se za ním a zavřela dveře.

Místnost byla uspořádána stejně jako při jejím pohovoru. Dlouhý stůl na vyvýšeném pódiu a jedna židle před ním. Za stolem trůnil hlavní ajel a vedle něj se krčil Minamoto. Jejich společná přítomnost za stolem působila směšně. Minamoto byl malý i na japonce a proti ajelům vypadal jako trpaslík.

Ajel na její neohlášený příchod zareagoval, jak mohli očekávat. Prudce vstal a okázalým gestem ukázal směrem, odkud vešla.

„Rozumím, ale pro přítomnost Ireny na naší schůzce se objevily silné důvody,“ spustil Šankar.

„Nebudeme to protahovat. Jen by ses s ním zbytečně dohadoval,“ řekla si.

Položila batoh na židli, otevřela ho a vyndala z něj helmici. Zdvihla ji nad hlavu a sledovala ajelovu reakci.

„Teď budu moci dopředu odhadnout, jak se zachováš,“ usoudila.

Mohla být spokojena. Ajel strnul ve svém gestu a zíral jako hypnotizovaný na helmici v jejích rukách. Hrud' se mu rozhybala zrychleným dechem.

„Mám tě,“ pomyslela si.

„Toto je posvátná koruna z chrámu Prozření. Ta, která byla z vašeho domova odnesena tou, jejíž jméno nevyslovujete. Nalezli jsme ji před několika hodinami poblíž pevnosti Sach-met,“ oznámila.

Popošla ke stolu a položila ji před něj. Ajel po ní přejel pomalu oběma rukama. Posadil se a soustředěně na ni zíral. Už se opět dokonale ovládal. Sebral list papíru z hromádky před sebou, načmáral na něj několik slov a podstrčil ho Minamotovi. Stála přímo před ajelem a tak mohla přečíst, co napsal. Minamoto se však přesně držel protokolu.

„Jak jste ji dokázali najít? Mysleli jsme, že ji vzala s sebou,“ ociitoval ajelův vzkaz.

„Ta bytost po sobě zanechala pojistku. Schránku se svým tělním sérem, které ji mělo vrátit zpět do těla hostitele. Spolu s mými přáteli jsme se k němu dostali a zničili ho. V té schránce ale bylo několik dalších předmětů. Mapa Neutrální zóny, grip a popis místa, kde je ukrytý jakýsi vzácný předmět. To místo jsme nedokázali identifikovat. Až při vstupu do Neutrální zóny jsme pochopili, že jsme hledali na špatných místech. Doufali jsme, že to místo by mohlo být poblíž její staré pevnosti. A nemýlili jsme se,“ vysvětlila stručně.

Ajel načmáral další vzkaz.

„Vaše záměry?“ orecitoval ho Minamoto.

„Jsme velmi šťastní z nálezů vaší posvátné koruny a považujeme za správné, aby byla vrácena tvému národu,“ dostal se konečně ke slovu Šankar.

Ajel neznatelně pokývl a dál hleděl na Šankara. Pochopil, že šlo pouze o zdvořilostní úvod a to podstatné bude následovat.

„Současně bychom při této příležitosti rádi dořešili nepříjemnou záležitost, která mezi naše korektní vztahy vrhá stín. A tou je izolace Elizabeth. Jsme toho názoru, že spolu s naším gestem dobré vůle by mělo následovat i vaše,“ dodal Šankar.

Ajel se opětovně chopil tužky.

„Nepřipadá v úvahu,“ sdělil jim Minamoto.

„Nu, co se dá dělat,“ poznamenala a rychlým pohybem sbalila helmici. Přešla s ní k židli a otevřela ruksak.

Zaregistrovala, jak ajelel za jejími zády vstal. Zůstal za stolem a klouby obou rukou udeřil do jeho desky tak silně, až prkno prasklo. Otočila se, aby mu oplatila jeho pohled.

„Je to otázka priority. Nikdo z nás neví, co Elizabeth v Atlantidě viděla. Neznáme důvod, proč ji izolujete. Musíte zvážit, co je pro vás důležitější. Všichni navíc víme, že ta situace není udržitelná. Má pouze dvě vyústění – buď ji propustíte a ona se vrátí k nám nebo ji zabijete. V tom druhém případě by to znamenalo nevratná protipatření z naší strany. My nabízíme prostředek pro řešení této patové situace,“ řekl Šankar.

Z ajelelova pokerového výrazu nedokázala vyčíst nic. Posadil se a opět se chopil tužky a papíru.

„Koruna neopustí tuto místnost. Počkáte tu na výsledek mé konzultace s kolegy,“ ocoitoval Minamoto.

„Souhlasím, pokud vaše konzultace nebude trvat dlouho,“ řekl Šankar.

Ajelel vstal, prošel kolem nich a zmizel ve dveřích.

„To je opravdu jejich bájná koruna?“ zeptal se Minamoto, hned jak za ajelelem zaklaply dveře.

Irena pouze přikývla. Nechtěla narušit své soustředění. Sledovala pohyb ajelela. Sešel do přízemí a tam vyčkával.

„Jak jste ji dokázali najít?“ snažil se Minamoto zjistit více.

„Před chvílkou jsi to slyšel,“ odbyla ho.

Ajelel dole se nehýbal a žádný z jeho druhu se na náměstí neobjevoval.

„Konzultuje s nimi situaci telepaticky,“ pochopila.

Minamoto zmlkl a Šankar se pohroužil do podobného soustředění jako ona.

„Možná i on zkoumá okolí. Že by k tomu nepotřeboval grip? S ním jsou jeho a Inginy schopnosti na úrovni našich, ale že by se k nim blížil i bez něj? To budu muset prozkoumat. Zatím mi není jasné, co jsou ti takzvaní mágové vlastně zač,“ uvažovala.

Vnímala Marka s Růženkou jak spolu s Alanem a Kalabé scházející z kamenného chodníku do chertske osady. Všude byl klid. A ajelel se otočil a zamířil zpět do patra.

„To tedy bylo rychlé rozhodnutí,“ pomyslela si.

Šankar ustoupil stranou. Bezpochyby také vycítil vracejícího se ajela. Dveře za nimi se otevřely a ajel nakráčel zpět na své místo za stolem a chopil se psacího náčiní.

„Vaše zástupkyně vám bude vrácena. Nikdy už ale nevstoupí do Neutrální zóny,“ zarecitoval Minamoto z papíru.

„To je akceptovatelné,“ souhlasil Šankar.

Ajel pokývl a napsal na papír delší vzkaz.

„Ta žena odejde k vaší straně hranice. Ty s korunou zůstaneš zde. Ihned po té, co se přemístí, mi ji předáš a my ji odneseme do našeho světa,“ četl Minamoto.

„Rozumný návrh. Ceníme si toho. Souhlasíme s postupem při výměně,“ řekl Šankar.

„Já s tím bohužel souhlasit nemohu. Do této chvíle mluvil Šankar a sdělil ti svoji podmínku. I já mám ale svou. Mám na ni právo, protože já jsem našla korunu a je v mém vlastnictví. Požaduji pozměnit postup. Elizabeth se nejdříve přesune k bráně města směřující k naší straně. Tam počká. Já se po tvém boku přesunu ke druhé bráně. Poté bude každý pokračovat ke své hranici. Ve stejném okamžiku všichni opustí Neutrální zónu. Já ji opustím spolu s tebou a osobně předám korunu v chrámu Prozření. Poté mě vrátíš zpět,“ ozvala se.

Ajel vydal první zvuk, který od něho slyšela. Znělo to, jako když parní lokomotiva upustí páru. Vstal a znovu udeřil klouby obou rukou o desku stolu. Prkno tento druhý úder nevydrželo a definitivně prasklo. Ajel ukázal rukou na Šankara a poté na ni a rozhodil ruce. Tomu gestu porozuměli všichni. Znamenalo – „který z vás dvou tu vlastně rozhoduje?“

„V otázce posvátné koruny já,“ řekla, než mohl Šankar zareagovat.

„To je nedorozumění,“ pokusil se Šankar dostat ke slovu.

„Není to žádné nedorozumění,“ nedovolila mu pokračovat. „Považuj mě za hlavní osobu na pozemské straně, s níž o posvátné koruně jednáš.“

Z Šankara vycítila hněv. Opravdový.

„Naštval se. Ani se mu nedivím. Já bych na jeho místě taky zuřila,“ přiznala si.

Z ajela naopak cítila něco jako pobavení. Zdálo se jí, že škodolibě vnímá napětí mezi aktéry protistrany a zejména u Šankara. Znovu se posadil a čmárl něco na papír.

„Proč chceš nést korunu k nám?“ četl Minamoto.

„Chci se podívat do tvé země a toto je pro mě jediná příležitost. Nemám grip a nikdo mě tam samotnou nepustí. To je mi jasné,“ odpověděla.

„Proč se chceš podívat do našeho světa?“ přečetl Minamoto další otázku.

„Ze zvědavosti,“ chtělo se jí odpovědět, ale tušila, že to by nebyla vhodná odpověď.

„Naopak, musím vzbudit tvoji zvědavost, jen tak mám šanci na úspěch,“ věděla.

„Trápí mě odpovědi na dvě otázky a jsem přesvědčena, že ty odpovědi mohu nalézt pouze u vás,“ řekla.

Obsah dalšího vzkazu dokázala uhádnout dopředu.

„Na jaké otázky?“ ocitoval Minamoto.

„Ty otázky ti položím, až budeme ve vašem světě, ne teď,“ řekla.

Šankar vedle ní se nafoukl ještě víc. Ajel ťukl prstem na list papíru, obsahující jeho poslední dotaz na znamení, že trvá na odpovědi. Irena jen odmítavě zatřásla hlavou. Ajel tedy pohledem vyzval Šankara, aby zasáhl, ale ten zkrřížil ruce na hrudi. Jasně tím vyzval, že se v nastalé situaci nehodlá vměšovat do hovoru, z něhož byl vykázán.

Irena čekala.

„No tak, rozhodni se. Tu helmici strašně chceš. Potřebujete ji. Tak dělej,“ vyzývala ho v duchu.

Jejich společné mlčení narušil lehký otřes. Nebyl nijak silný, ale zřetelně ho ucítila.

„Co to bylo? Zemětřesení? Nesmysl, kde by se tu vzalo?“ podivila se.

Ten otřes zaznamenali všichni, i Minamoto. Urychlil ajelovo rozhodnutí. Čmárl v rychlosti něco na papír a podal ho Minamotovi.

„Dohodnuto,“ přečetl sdělení.

Ajel vstal, prošel kolem nich a jako první opustil místnost. Následovali ho. Ve dveřích dala přednost Šankarovi, jako gesto omluvy. Ten je samozřejmě nepřijal.

„To si ještě vyříkáme. Zóna pro tebe zůstane zavřená,“ zasyčel tiše.

Nereagovala. Více než jeho rozpoložení ji zajímala situace venku. Vyběhli z pyramidy na náměstí a rozhlédli se. Vše se zdálo stejné, necítila žádnou změnu. Přesto se muselo stát něco neobvyklého. Signalizoval to hlouček ajelů uprostřed náměstí, který se tam rychle shromáždil.

„Jsou znepokojení,“ usoudila.

„Už jste tu někdy pocítili takový otřes?“ obrátila se s otázkou k Minamotovi, stojícímu vedle ní, protože věděla, že Šankar jí neodpoví. Ten zavrtěl hlavou.

„Takže novinka. Někaké silné entropické pole? Zřítíla se nějaká skála?“ prolétlo jí hlavou.

Od skupinky ajelů se odpoutala trojice vedená jejich přísedícím. Ten na ni ukázal prstem a naznačil, aby se přidala k nim.

„To je ale rychlá akce, ani nestačím promluvit s kluky. No co, možná je to tak lepší. Jen by mě rozptýlili,“ pomyslela si.

Zařadila se mezi ajely a jejich skupinka se vydala k bráně směřující ke stěnám Neutrální zóny, které ji oddělovaly od Atlantidy. Připadala si mezi nimi jako ztracená, její hlava jim nesahala ani k ramenům. Vyšli z náměstí a zastavili se u brány, ke které právě zespodu stoupala jiná skupinka. V jejím čele kráčela Kalabé s Alanem, za nimi bledá Elizabeth a krátký průvod uzavírali Marek s Růženkou. Alan se zastavil a viděla na něm, jak se snaží rychle vyhodnotit situaci.

„To je v pořádku. Je to na moji žádost. Předám korunu na místo, kam patří a vrátím se zpět,“ rozhodla se podat vysvětlení, aby snad Alan neuvažoval o únosu.

„Já chci taky,“ ozvala se Růženka.

„Ty půjdeš až příště,“ napomenul ji okamžitě Marek.

Jediný nebyl překvapený, protože předem uhádl, co chce udělat. Usmála se na něj a doufala, že do svého úsměvu dala více sebejistoty, než sama měla.

„Počkáme tady, dokud nedojdete k protější bráně. Poté se každý vydáme svým směrem,“ dodala.

„To možná nebude tak jednoduché, protože váš chodník je přerušný. Ty jsi neviděla, co se stalo?“ řekl Alan.

„Byli jsme v pyramidě. Ucítla jsem záchvěv, to je vše,“ odpověděla.

Ajelové zřejmě nechťeli jejich setkání prodlužovat. Hlavní jí dal ruku na rameno a jemně ji postrčil kupředu. Stejně zareagovala i Elizabeth vůči Kalabé. Bylo z ní cítit, že přítomnost ajelů jí není příjemná a chce být co nejdříve z jejich dosahu.

„Došlo ke chvilkové poruše bariéry na atlantské straně. Vyšlehl odtamtud obrovský entropický vír. Přehnal se po pláni až k horám. Na své cestě přetal dráhu chodníku,“ vysvětlil Alan.

„Díky za info. Zvládneme to,“ řekla.

Alan si svým typickým pohybem promnul ucho. Bylo vidět, že hluboce nesouhlasí s jejím nápadem a nejraději by šel s ní. Pak potřásl hlavou a vykročil kupředu.

„Hodně štěstí,“ zavolal.

„Jo, to budu potřebovat,“ souhlasila v duchu.

Jejich čtveřice se dala opět do pohybu. Prošli branou a pokračovali po chodníku směrem k rudým závěsům v dálce před nimi. Propátrávala je pohledem, zda nezaznamenaná nějakou trhlinu nebo nestabilitu, ale vše se zdálo být v pořádku.

„Musela to být nějaká chvilková fluktuace. Oslabení pole chránícího Neutrální zónu. Kde se ale vzala? Náhoda nebo nějaký úmyslný vliv? Spíše náhoda. To ovšem znamená, že se tam na druhé straně něco děje,“ uvažovala.

Na této straně hradeb nebyl připraven žádný dopravní prostředek. Čekala je cesta po svých. Necelých patnáct kilometrů.

„Dvě hodiny chůze,“ odhadovala.

Ajelové měli dlouhé nohy a vykračovali si tak rychle, že musela vedle nich takřka poklusávat.

„Alespoň mám čas, si všechno trochu promyslet a sesumírovat. Je to nějak moc rychlé, ale nemohu nevyužít takovou příležitost. Napoprvé se potřebuju do jejich země dostat s nimi a pak už bych to napodruhé měla zvládnout sama. Ostatně, Eset to zvládla sama napoprvé. Měla ovšem k dispozici grip a ten Irenka nevlastní.

Na druhé straně vlastní její vzpomínky a ty by jí měly pomoci,“ meditovala během chůze.

„Kalabé. Ta mě zase překvapila. Dostala nabídku, na kterou měla ihned nadšeně kladně odpovědět a ona si namísto toho vzala čas na rozmyšlenou. To znamená jediné – nechce, aby jí Alan nahlédl do hlavy a pracoval se zapojením jejího mozku. Aby ho měl možnost zkoumat. A to mě zase vede k otázce, co je Kalabé vlastně zač. Měli jsme ji za manipulátora a najednou se z ní vyklubala vyšší liga a kdoví, jaké jsou vlastně její skutečné schopnosti. Možná je mentálně i na naší úrovni, což by Alan při úpravě zapojení jejího mozku zjistil. Já k tomu měla kdysi příležitost, ale soustředila jsem se jen na vyléčení jejího zranění a nezkoumala jsem nic jiného.

Jenže tady máme ten problém. Kalabé je určitě něco víc, než jsme si mysleli, ale nedokáže pracovat se svým tělem jako my, jinak by si dokázala zranění sama vyléčit. Nevidí tedy dovnitř sebe, ale spíše ven. Hm, ten její mozek bych docela ráda prozkoumala. Něco mi tady uniká. Dokázala před námi skrývat své skutečné schopnosti stejně jako já před Kruhy. Zdá se, že je od začátku na naší straně a jistě to nebude jen její sympatií k Alanovi. Mám pocit, že ani Ingeborg o ní neví všechno. Naštěstí je Alan stejně chytrý jako já a všechno, o čem teď uvažuji, ho určitě napadlo taky. Bude si na ni dávat ještě větší pozor, než dosud.

Tolik ke Kalabé. Jenže pak tu máme Ingeborg, Šankara a Elizabeth. Mágové. Vypadá to, že dokáží to co my. V podstatě nám o sobě nic neřekli. Není do nich moc vidět. Do Šankara trochu ano, ale do Ingeborg vůbec. Má stejné brnění jako já. Mohu se jen dohadovat, jaké jsou jejich schopnosti. Jsou to také mutanti s vyššími schopnostmi, než měli Rudí nebo s odlišnými? Spíše s odlišnými, řekla bych. Nebyli nad Kruhy, ale mimo ně. Stejně jako vedle Pamětníků. Jenže to vypadá dost nesmyslně. Kruhy a Pamětníci o sobě vzájemně věděly a ani jedna z těchto mocných organizací by nevěděla o skupince individuí s podobnými vlastnostmi, jako měli mutanti v Kruzích?

Aha. Samozřejmě, že o ní věděli. Pouze ji nedokázali správně odhadnout. Považovali je všechny za manipulátory. Samostatnou skupinu, kterou Kruhy nikdy zcela neabsorbovaly do své struktury.

Mágové se do ní schovali. Kruhy ani Pamětníci nedokázaly zjistit, že ta skupina má také svoji hierarchii. Dokázala se udržet stranou. Jo, to by mohlo být. Pak tu máme ale větší záhadu.

Jak je možné, že ani jedna z organizací, které působily už ve starém Egyptě a zažily vzestup Eset a válečný střet s jejími vojsky, nepřišly na existenci Neutrální zóny? Narazili přece na vojsko Atlantidy. To by museli být úplně pitomí, aby jim nebylo jasné, že tyhle bytosti nemohou pocházet ze Země!

I když, já se na to možná dívám z nesprávného úhlu. Jak bych jejich vpád vnímala před nějakými pěti tisíci lety s tehdejší úrovní poznání? Rudí sami znali množství mutací a na další narazili v Esetiných armádách. Mohli je považovat pouze za další produkt Eset, který se z nějakého důvodu vymkl její kontrole a vzbouřil se proti ní. Nebo za výtvar nějaké bytosti na podobné úrovni, jako byla ona. Hm, hm. Možná. Na ajele narazit nemuseli a chertové by je zas až tak nepřekvapili. Pokud se historicky setkali pouze s darky, mohli je vnímat jako domácí rasu a ne jako vetřelce zvenčí. Byli zvědaví, co jsou zač. Zkoumali je, střetávali se s nimi. Jenže, to nebude tak jednoduché.

Ten dark v ústředí. Zkoumali ho za pomoci současných vědeckých poznatků. Měli by poznat, že jeho genetická struktura je odlišná.

No, poznat to nemuseli. Darkové o svém původu určitě nic neprozradili a za několik generací se adaptovali na naše podmínky. I já jsem je zpočátku považovala za nějakou prastarou rasu hominidů, která se oddělila od hlavního proudu. A ani ten mutant darka a člověka, se kterým jsme se setkali, na tom nic nemění. Jenže, jenže. Něco mi do té skládky ještě chybí a odpovědi musím hledat za oponou.

A to souvisí s Růžou. Má podobně strukturovaný mozek, jako mám nyní já. Ne stejný, ale podobný. Neviděla do sebe, s tím jsem jí pomohla, i když to raději Markovi nebudu nikdy říkat. A ten mozek rozhodně není produktem nějaké náhodné mutace. Má úplně potlačený emoční mozek. Proto má problém rozlišovat co je správné a co špatné. Nemá v sobě nastavené morální hodnoty. Rozhoduje se podle zkušeností, kterých zatím mnoho nemá a podle toho, co vidí u nás. Já sama jsem se k potřebné změně struktury u sebe dohrabala

po letech zkoumání a pokusů. Někdo s ní něco udělal. Já to nebyla a Marek rozhodně také ne. Takže nějaký mág? Proč by to dělal? Nebo ještě někdo jiný? Nebo je to přírodní produkt?

Trochu mi její stav připomíná jisté dvě osoby ženského pohlaví, které už naštěstí nejsou mezi námi. Ty měly také skoro nulové emoce, proto byly i pro nás téměř nečitelné. Jejich mozek mohl být podobný Růženčinu. Ano, musím nahlédnout za oponu. Intuice mi říká, že Atlantida nám v podobě svých zástupců ještě neodhalila všechna tajemství.

A sakra. Tak jsme došli,“ zarazil tok jejich úvah výhled na chodník před sebou.

A nejen na chodník. Pláň před nimi byla narušena hlubokou průrvou. Přicházela zprava a přetínala chodník. Kde přesně končila, nebylo vidět. Popošli ke kraji průrvy, ale až k její hraně se nedostali. Kámen pod jejich nohama se začal drolit a museli se zastavit necelé tři metry před ní. Ajelové svorně vytáhli gripy a napřáhli je před sebe.

„Zkoumají entropický stav nad průrvou. Zda je vůbec možné se přes ni dostat,“ uhodla.

Sama nic nebezpečného necítila. Zdálo se, že entropická protuberance přišla od stěny Zóny a během své pouti ztrácela na síle. Průrva se nalevo od nich zřetelně zužovala.

„Nějakých dvacet metrů,“ odhadovala její šířku. „Vzhledem k místní gravitaci docela dost, ale přeskočit se to dá. Rozhodně nepolezu někam dolů. Bude hluboká několik desítek metrů a tam dole entropie určitě v pořádku nebude.“

Ajelové ukončili své zkoumání a schovali gripy. Vypadali nerozhodně a ji napadlo proč.

„Nevěří, že se přes tu průrvu dokážu dostat. Takže je napadne vzít mi helmici.“

„Dokážete to přeskočit?“ předešla proto raději jejich pravděpodobný dotaz.

Odpovědi se samozřejmě nedočkala, ale odhadovala, že by to měli dokázat.

„Já půjdu první,“ řekla a couvla o několik kroků. Rukama jim naznačila, aby jí udělali místo. Ajelové zřetelně zaváhali, ale nakonec se zdráhavě rozestoupili.